

סמל בר-נר אמןון (אמי)

2052086

בן רות ודן

נולד ב- י"ב בטבת תש"י 1.1.1950

התגייס לצה"ל ביולי 1968

שרת בסיירת אגוז

נפל ב- כ"ט באב תש"ל 30.8.1970

בעת מילוי תפקידו.

בן דן ורות. נולד ביום י"ב בטבת תש"י (1.1.1950) בקיבוץ הזורע, למד בבית הספר היסודי בקיבוץ ובמוסד החינוכי התייכון "שומריה". לאחר מכן נכנס לעובדה והתקשר לענף הרפת. בזמן מלחמת ששת הימים מילא תפקיד חשוב יחד עם עוד חברים מקבוצתו. ביולי 1968 גוים לצה"ל והיה הראשון במתגייסים בקבוצתו. הוא אמן העדיף להתנדב לטים, אך כיוון שלא נתקבל, קיבל עליו את הדין ברצון ובגאותה והצטרכ לנה"ל. בשנה הראשונה לשירותו, שהייתה שנה קשה ומפרצת, התברג אמנון והתגלח בבעל רצון והכלה. הוא עבר למירת והיה שמח בחילו. וכשהתלו עליו תפקיד אחראי, היה מלא אותו ביעילות ובכישרונו. כאשר נפצע בעת שירותו יוכל על סמך זאת לעבור לשירות קל יותר, לא עשה כן. רגש האחריות האיש בו לחזור לייחิดתו בהקדם – ולבן חור. בחיל רצח מלא את תפקידו – לא אהבת המלחמה, אלא מתוך ההכרה שכך, כי לא הייתה בו תוקפנות. אחת מתכונותיו הייתה אהבת האדם, ועמה טוב לב ועליזות. אמנון אהב את המשק ואת העבודה בו והעתה להתמסר להם בכל לבו אחרי שחזרו. גם כשבא לחופשה, לא היה משוחח בנושאים צבאיים, אלא היה אוסף חומר ושוקד על שכלי עבודה וייעול. הוא אהב ללמידה ורצה להשיג – לאחר שישוחרר – את אשר החמיר קודם לכן. הוא שירת ביחידתו בנאמנות ובמסירות וידע לשאת באחריות המוטלת עליו, בעבודה המבצעית ובפיקוד על חיילים. עם זאת הוא היה בעל לב אוהב ומבין. כל חברי זכרום את חייו, את מרצו ואת נכונותו לתروم לוולדתו, גם בלי שנתקש לכך. אולי ידע גם לדרשו מאנשיו את אשר הוא דורך מעצמו וידע לדרשו זאת בתקיפות, כשהיה משוכנע שהוא צודק. אמנון היה גאה על היותו בן קיבוץ, ולא פעם, בשיחה משותפת בחדרו, הרבה לספר על החינוך המשותף במוסד ועל חיי החברה בו. הוא גם סייפ על הדרך שבה הילו הוריו וهم שיכנו אותו המבוגרים – וב모ותם שאף אמנון להמשיך, לחזור למשק לאחר השירות הצבאי, לעבוד בענף הרפת אשר כה אהב, ולהמשיך בתחביבו (כגון גידול הדגים שבחדרו). בכלל שאף תמיד לתרום מרצו למיסיבות ולהי תרבויות של המשק, ועם זאת אהב מאוד לשבת לבדוק ולהאזין למוסיקה. אור ליום כ"ט באב תש"ל (30.8.1970), נפל בעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת עולמים בקיבוץ הזורע. במכבת תנוממים למשפחה ולקיים כתוב מפקדו: "אמנון היה מבחריו המכובדים בפלוגה, הוא נחשב חבר לכל אחד ואחד וגם בעת מילוי תפקידיו פיקוד, עדין נשאר חבר לחיליו ולמפקדיו. זה היה הקן המנחה באופיו הנוח והשליו". לאחר שנפל הוצאה לאור חוברת לזכרו בשם "אמי"; מעין הנובע מים בכלל ימות השנה בקרבת הקיבוץ שופין, ונשתלו עו שיחסים ועצים, והוא נקרא על שמו שלامي, לזכרו.

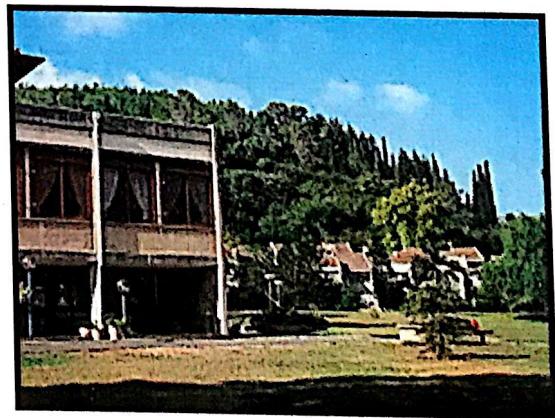
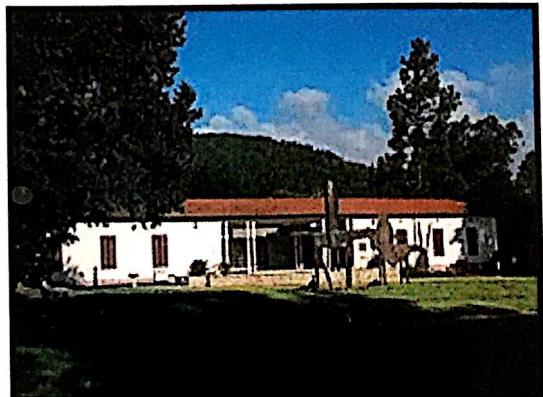
מקום מגוריו

על כביש חיפה-מניזה, בתחום השיפוט של המועצה האזורית מניזה. הגרעין הוקם בשנת 1934, מוצא המייסדים מגרמניה. הعليיה על הקרקע בשנת 1936.

לקיבוץ נמצאו מזיאן לאמנוע: בית וילטראד ישראל, הטלל אוסף של אמנות המורה הרחוק, שתוכנן על ידי האדריכל זוכה פרס ישראל אל מנספלד ומונו גיתאי ויינראוב.

בקיבוץ נמצאים "פלסטופיל", מפעל לייצור יריעות פלסטיים וירוחיטי הזורע, מפעל לייצור רוחיטים.

בנוסף ל�建ת המייסדים שמוציאם מגרמניה ובנובע נספת שמוסאה בגרמניה זה ייתה קודם לנתק מקיבוץ שמייר קלט הקיבוץ קטע עיר מובלגיה שלא מעתים מבניה התגיסו מיד לאחר מכן לפלמ"ח ולצ"ל, ונפלו במלחמת השחרור. מן קצר לאחר מכן נקלטה קבוצה ילדים בני מרוקו, וכן נערים שעלו מסוריה ولبنון. בהמשך נקלטו בקיבוץ עולים מארצות רבות שהגיעו במקור לאולט העברית שפעל בז' שנים רבות ונסגר לאחרונה.

בית הספר בו למד

תיכון "שומריה"

מוסד שומריה הוקם בשנת 1931 בקיבוץ משמר העמק והיה למוסד החינוכי הראשון של השומר הצעיר.

יום הקמת המוסד היה מררכי שנחבי. מנהלו הראשון של המוסד החינוכי היה שמואל גולן (AMILK), חבר קיבוץ משמר העמק. בתחילת דרכו היו שותפים בו הקיבוצים משמר העמק, עין שמר, מרחביה וכן שמואל. במהלך השנים עס פתיחות של מוסדות חינוך נוספים ברחבי הארץ הפך המוסד לנחלת תושבי האזור בלבד וכיום חברים בו בעיקר הקיבוצים משמר העמק, מגידו, גבעת עוז. בשנת 2001 ציין מוסד שומריה שבעים שנה להיווסדו.

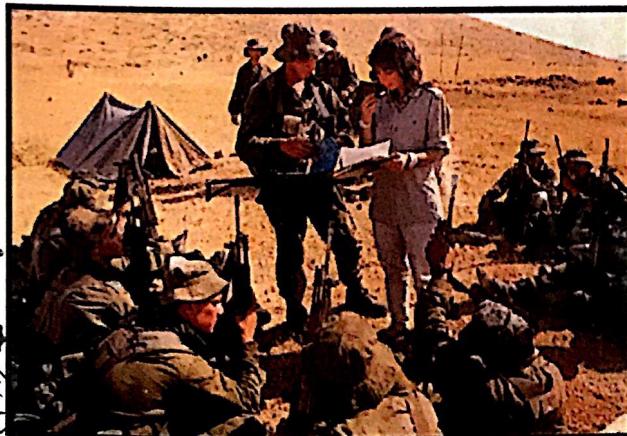
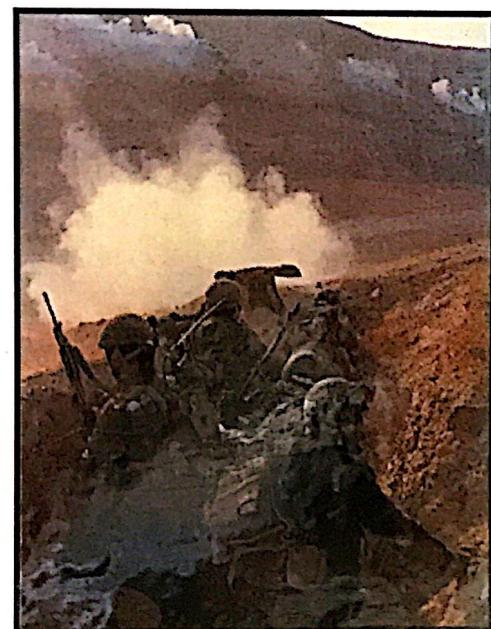
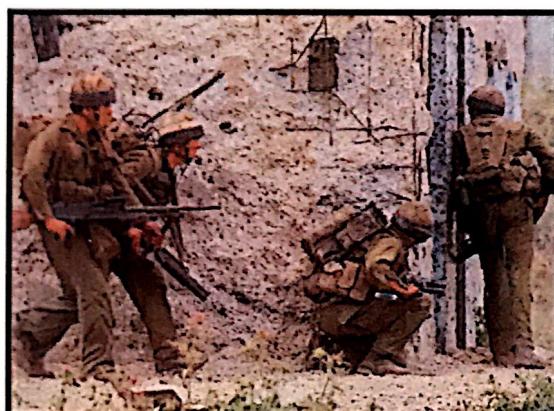
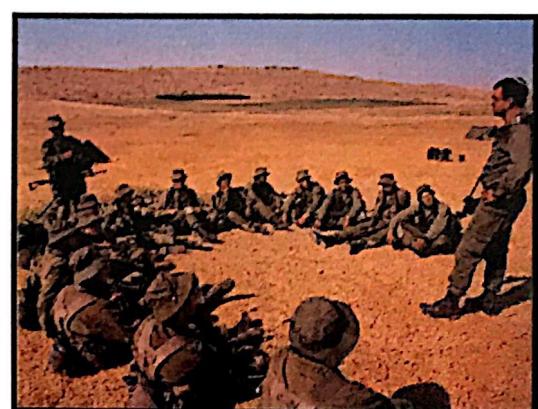
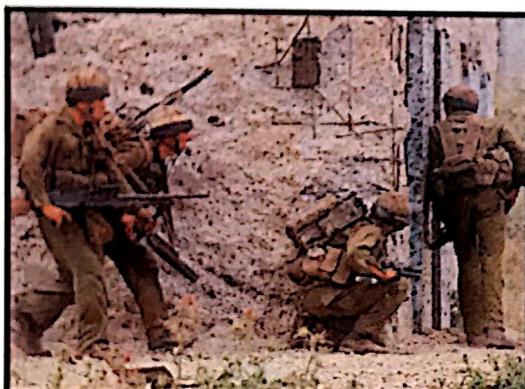
גם היום מוסיף המוסד להתקיים על פי המסורת הישנה, בה ישנים החניכים ביחד על פי קבועות גיל. בשונה מצורפת הפעילות המקורית הופרד בית הספר מן הפנימיה, וחניכי המוסד ינסים בו אך לומדים בבית הספר האזורי "מגידו", בקיבוץ עין השופט.

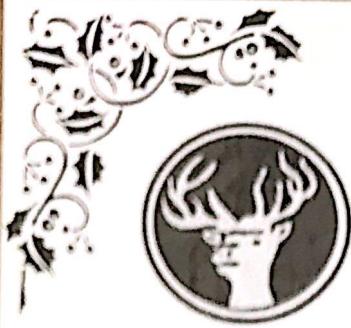
בשנות ה-90 של המאה ה-20 התאחד "שומריה" עם בית הספר "הריאפרים" בעין השופט, המשמש בית ספר תיכון אזורי לתלמידי המועצה האזורית מגידו.

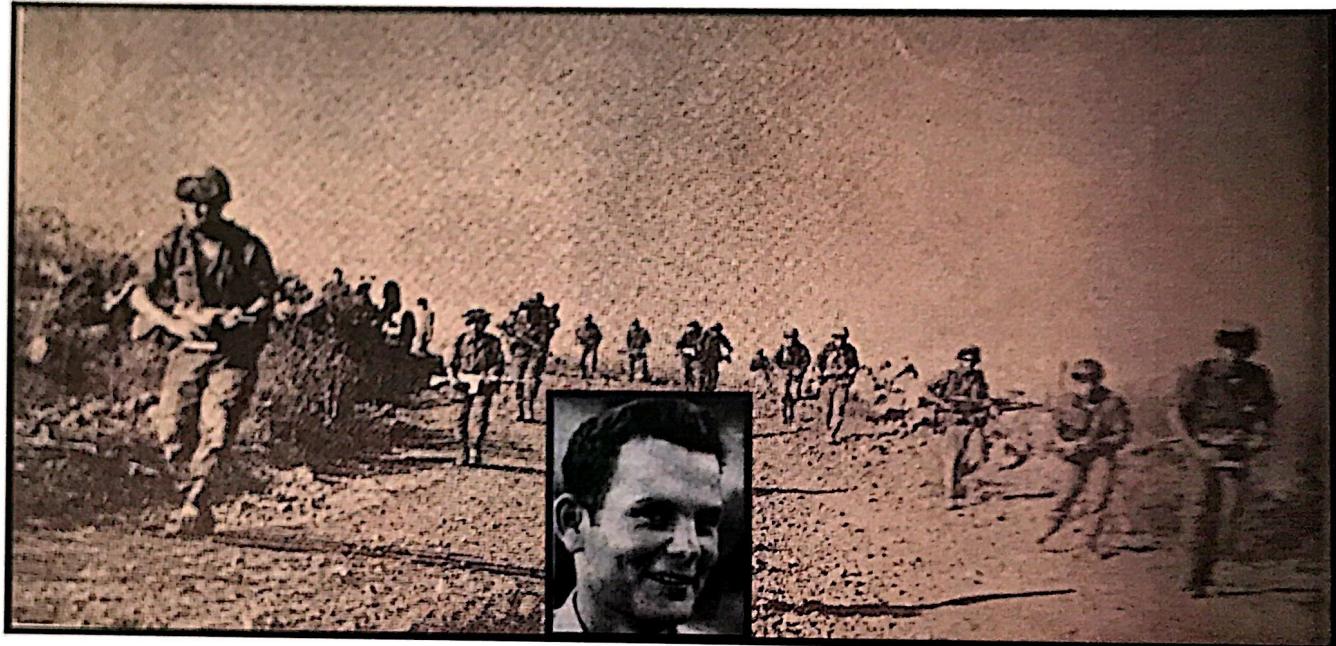
חטיבת הנח"ל בו הוא שירות בתחילת שירותו

חטיבת הנח"ל (חטיבה 933), היא חטיבת חיל רגלים סדירה בצבא ההגנה לישראל, הקרויה לעוצבת הפלדה. שמה של החטיבה נוצר מראשי תיבות של מסגרת נוער חלוצי לוחם (נח"ל), משום שמקורה בגדעוני הנח"ל שהוקמו החל מימי הרא่อน של מדריכים ישראלי. עם זאת, ביום רוב החטיבה מורכבת מחיללים מכלל הציבור, שאינם קשורים לתנועת ההתיישבות ולగבענים. חיילי חטיבת הנח"ל חובשים כומתה בצעיר ירוק בהיר עם סמל חיל רגלים ונועלם נעליים אדומות.-tag היחידה של הנח"ל מרכיב מחרב, מגל וחיטה. החרב מסמלת את ההגנה והמגל והחיטה מסמלים את עבודת האדמה והחלזיות. ארבעת החיצים מסמלים את גודוי החטיבה: גרכיטו, שחם, בזלט והגראס"ר (גודוד הסיור). מפקד החטיבה הנוכחי הוא אלוף משנה אמיר אבולעפיה שנכנס לתפקיד במרץ 2010. אבולעפיה הוא המפקד הראשון של החטיבה שגדל בשורותיה מאז גיבוסו

בעה אימון ברמת הגולן

תיאור הקרב

בר נר אפגנו

במשך תקופה ארוכה שימש אמון כמפקד מארב דגן בפיתוח אביבים (ראה מפה). בלילה הארוועה הדרשה הפלוגה להעמיד ציוד מיוחד לטובעת חדרות בגזרה שכונה.

מכיוון שהדרישה לצוות נועשתה לאחר התמימות המארבים, נאלץ המ"פ לדלול את הציגו המיעוד מתוך המארבים עצמם. כל מארב בתורו יצא מהשתח מסר את האיזד וחוזר לעמדתו.

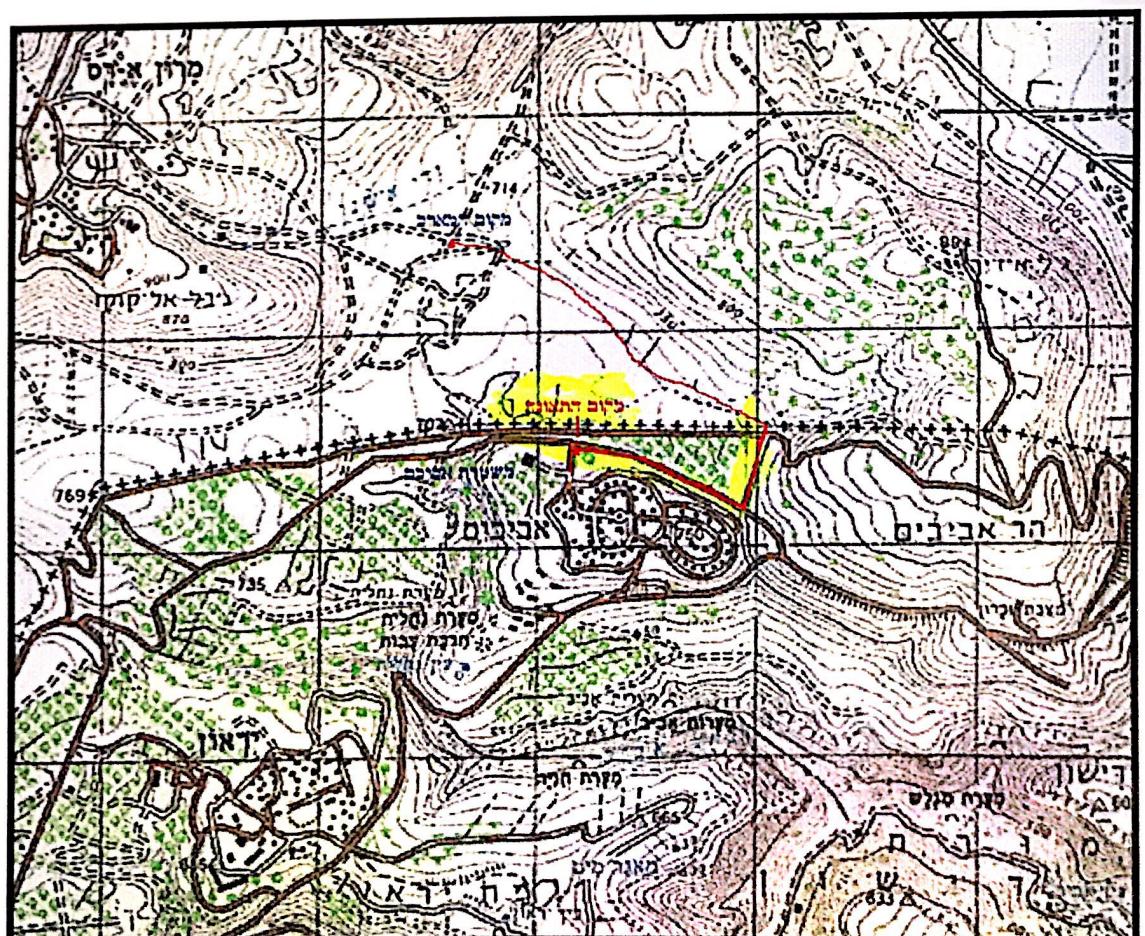
**פעולת היציאה והחזרה לעמדת המארב נעשתה כאשר אורות הרכב כבויים המפקד והנאג
משתמשים באמצעות ראיית לילה לצורך תנועה וניווט.**

אמנון בתورو נקרא לצאת וכך בוצע לדאבונו האמצעי שנלפק ממנו היה אמצעי ראיית הלילה לניטות, בהחלטתו הוא נתן את האמצעי האישי, ובדרך חזרה למארב לא נותר לסמור על הנגה שצמחי.

לאמונן הדבר לא הספיק ולכן הוא התיישב אישית על כסא מפערל המרבול והחל את הדרך ממשטרת אביבים למחוז המארב.

ביציאה מAbravanel ובעליה על הקביע הראשי היה על הנוג לפנות ימינה, ובעת ביצוע הפניה חתך הנוג את הסבוב והכל התחפר. אמן שישב על כסא המפעיל גבוה מעל המכשיר נמחז. אל מותן

מצבה לזכרו הוגמה בנסיבות נזילמן

על היחידה

צדיף קטן, שניהם שלושה ג'יפים מודודים, מספר געלאים איזוטו ויקומץ בחרדים מותבדבים. אלה היו את ה"חוליה" האטנטית-אותה חוליה שהפכה ברבות הימים לסייעת פיקוד צפון. סירית "אגוז".

תקידי הוליה הסתכמו באבטחת המוביל הארץ ובסירות בודדים בגבול הצפון, אורלים עם התגברות הפעולות החבלנית לאורך הגבול וגם התגברות הסכבה ביישובי הצפון כר' רבו המשימות ומגוון הפעולות שהוטלו על אותה יחידה שהלכה וגדלה מאותה "חוליה" ל"יחידה" ועד ל"פלוגה".
לחמים נספים ומותבדים רבים החלו למלא את השורות, ה"צעירים" הפכו ל"ותיקים" ומסורת לוחמים החלה להtagבש ביחידה.

במלחמה ששת הימים השתפה היחידה בקרבות בגלן, עד כבוש קונטרה, ועם שוך הקרבות קבלה עליה היחידה את משימת אבטחת גבולות הצפון- ירדן סוריה ו- לבנון. עיקר פעולתה ועבודתה של היחידה היה בעבודות הביטחון השוטף בין המלחמות. לא קלים היו החיים השגרתיים בסירת עיקר פעולתה בין המלחמות, כאשר בחוץ בעורף הרגשת שלום ובטහון ואילו כאן מלחמה يوم יומיות עם החום והקור עם מחלים וגבא אויב ולפעמים עם היצר. זה הקורא לך עזוב, לך למרכו השתעש ראה כולם עושים כך. שם אין מלחמה אין מתח אין חששות אין חברים "נופלים".

היו שלא עמדו בזה ונשרו אך אלה שנשארו הם היו התוד, חרד, והטעים, עם הקליפה הקשה של ה"אגוז". יחסית וקשרי יידיות שהזמן לא יתרום נרכמו בין הלוחמים לבין עצםם ובינם לבין היחידה. קשרים שרק אנשי הסיירת יכולו להבין ולהושם והם שהיו את השלב שתמכ וחייזק את ידיהם של הבחורים לעמוד בשגרה השווחקת של חי היום יום.

מארים מארים ומארבים. בלילות החום של עמק הירדן ולילות הכפור בהרמן. מאות מארים ללא תוצאות ורק לעיתים התקלות. ובכל מארב אתה חייב להיות ערני, מתחה "אולי דוקא היום יבוא...". שגרת תעסוקה שרק בודדים יכולו לעמוד בה ו_nfsp; לכך סיורי בוקר מתחים, אבטחת עובדים ומודדים ברמת- הגלן, מרדפים אחר המתבלים בסבך גובל הלבנון, שرك חילי היחידה הכירו את השbillim ואפשרויות התבעה בו, שגרה שرك לאחר תקופה יכולת לראות את מזאותה- 8 מחלים במלכיה, 4 מחלים מדרום לكونיטרה, 5 מחלים בסיור בוקר ליד קבוץ גשר, 3 מחלים במרדף ליד חניתה ועוד ועוד ועוד מכפר רופין בדרום דרך פסגת החרמון בצפון ועד ראש הנקרה במערב.

אך בכך לא היה די- למראות אבידותיהם המשיכו המתבלים להציג ליישובי הצפון- ירי בזוקות על מנהה, אוטובוס הילדיים באביבים, מוקשים דרך הירדן ומארים לרכב של רמת מגשימים. היו אירועים של יום יום ולכך היה הכרח להעתיק את המלחמה אל בסיסיהם במורדות הגלעד, בפתח- לנד ובכפרים שלאורך הגבול- לפגוע בהם בתהיהם ולמנוע מהם את היכולת להגיע לגבול ולהתבסס לאורכו.

כאו נקמת מסכת פעולות התגמול רבות ההעה והקרבתות וכאנו שוב הוכיחו חילי הסיירת את יכולתם- פעולות מפזרסמות כמו "עינתא", "כפר חמאם", "אל- חיאם", פשיטות משוריינות אל הפתח- לנד ואל דרום הלייטני הן שייצרו את האמון והרגשת הביטחון אצל מפקדי הצבא שעדייף לשולח את חילי הסיירת, הם בודאי יצליחו, הם אינם מאבדים את דרכם, הם מגיעים למטרה ומבצעים את המשימה ביעילות גם כאשר לא הכל פועל לפוי

אתוכנית, גם אם יפלו ביניהם חללים גם אם יתעורו עם הרוגים ופצויים - זה יהיה המثير המינימאלי הדרושים למשימה זו.

מחיר יקר שלימה היחידה בפעולות אלו אולם במחיר זה קנה גבול הצפון שקט ובטעון והיחידה קנתה לה שם של סירת מגובשת, איחוד ויעילה.

הכוח שהניע את חילוי היחידה להמשך ולהתميد בשגרת החיים השווקת והקשה היה - ישובי הצפון.

קשרים מיוחדים נקשרו בין החיללים ובין היישובים שעל הגבול. בכובד ראש ובחרגשת אחירות יצאו הבחורים למארבים כאשר בעורףם אורות היישוב, קולות הילדים וזרקורי השומרים. הרגשה מיוחדת הייתה לחוץ את הירדן כשצחלות מסיבת חטפה או פורעים במועדון המשק המלאה את החיללים.

רגשות אהבה מיוחדים מלאו את לבם של אלה שטיפסו על שלוחות הרי הלבנון וצפו לאחר ראות את קו האורות הלבנים של ישובי גבול הצפון מול ריכוזי האורות הדלים, הΖαχοβים של כפרי דרום הלבנון. מתוך היישובים יצאו בלילה ואל היישובים חזרו עם שחר. פעמים בילוי תקופות ארוכות וקשרו קשרים עם בני היישוב ובנותיו (בעיקר) ופעמים אף לא ידעו אנשי המקום כי חילוי הסירה עברו כאן הלילה.

חלקם של בני היישובים לא נגער גם מבין שרויות הלוחמים ביחידה ומתוך הקשר המיווה התנדבו "צפוניים" רבים לשירות ע"מ לשמר על ביתם ומולדתם.

מלחמת יום הכיפורים מצאה את היחידה כשהיא פזורה בכל גבולות הצפון וכבר בהפגזות הפתיחה נפצעו מספר לוחמים בקוניטרה. במהלך המלחמה השתתפה היחידה ברוב הקרים ברמת הגולן החל בטיהור הרמה ובכיבושה מחדש דרך קרבות הקעה אל ה"МОבלעת" וההגנה עליה מול התקפות הנגד במשך המלחמה וכללה בקרבות ההתקשה שלאחריה, ובמלחמה על שיא החרמון.

זה"ל לא יכול היה להרשות לעצמו להמשך ולהזיק יהידה עם רינו רב כל כך של איכות, במיוחד לאור התעצמותו והתרחבותו של מערך הלוחם ומתוך המהסור המתמיד בכוח אדם מנסה וטוב שיוכל להכשיר ולהכין את אותן היחידות החדשות שהוקמו.

הוא החל לפרק את היחידה ולהפיץ את לוחמיה - תלמידיה בכל זה"ל. היום ניתן למצוא אותן כמעט בכל היחידות המובהקות של זה"ל כשהם נתונים הטוון וחוד הchnita בכל מקום בו הם נמצאים.

כל זאת נתאפשר בזכות הדם, היוזם והדמעות הרבות שלו את היחידה לאורך ההיסטוריה הקצרה והגדולה שלה.

לוחמים רבים נפלו ביחידה ווכרו של כל לוחם חי. קשרים מיוחדים נוצרו בין חילוי היחידה להורים השכולים. ביקורים הדדיים בימי מצוקה ועצב וגם בימי שמחה, קשרים של משפחה לטוב ולרע. בטא זאת אחד ההורים השכולים "... אבדתי את בני, אולם אני חש כי לי בניים רבים בסירה...".

שְׁמֶן
אַדְשָׁו

מפקוד פיקוד הצפון
לשבחן
סלאט' 02/106/7
סנ' 1238 – אדר חניל'א
1972 מארץ

מפקוד יחידה 483

אווריד יידריך!

לסכום כמה מהמבצעים שלכם עולה בי הדחף לכתוב

אליכם מספר מילימ.

מפקדת הפיקוד סומכת عليיכם ורדוצה להטיל عليיכם מבצעים;

יחידות אחירות מחזרות אחריכם ושמחות לשתף אתכם פעולה; כל מי שפקד

عليיכם מבצעים ועקב אחרי התנהגותכם - מלא התפעלות והערבה.

חשוב שמי הרואין שאבשיך ואתה מדעו זאת.

גוז, אלוף
סראט' אלוף
פיקוד הצפון

מג/דק

שְׁמֶן

סידרת אגוז

לכעטל בחר כבר שוכעת לשימוש
ורוז של ערל פורץ מן הרים
סידרת אגוז את הדרך יולדעת
כי בה היא אלכת גם אתמול גם עלשום

כל מי שערכו כבר עייפה לינתקים
מיום מפרק ומילאה קודר
מושר יזיר לו ליום שבתאים
כי זו תדילת האזיל שוזור

לסידרת אגוז יש קליפה קצרה עליה
אר לב של אהב והם אהבה

בינות מטעי זמניות ותפוז
העין פקוזה והדופק הזולם
אולי במדרון האoir שובל מהתווז
אבל המושב שטממול כבר חזולם
הילאה יזדור הסיר אל העמק
מושר שובל יצליח את מימי הירדן
ושובל יזדור אל הסוף והגמא
כשבקר חזדש על ההר יגע

לסידרת אגוז יש קליפה קצרה עליה
אר לב של אהב והם אהבה

רביהם חיים שטובללים רק בתכלת
אשר טוב היה בהם לפצוז בשיר
אר על דברתנו נזכר בהם את אלה
אשר אור ליום שובל להם לא יאיר.